

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 26 martie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Riigikohus – Estonia) – Procedură penală privind pe A. P.

(Cauza C-2/19) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Decizia cadru 2008/947/JAI – Recunoaștere reciprocă a hotărârilor judecătorești și a deciziilor de probațiune – Domeniu de aplicare – Hotărâre judecătorească prin care se pronunță o pedeapsă privativă de libertate cu suspendare – Măsură de probațiune – Obligația de a nu săvârși o nouă infracțiune – Obligație de origine legală)

(2020/C 215/19)

Limba de procedură: estona

Instanța de trimitere

Riigikohus

Partea din procedura penală principală

A. P.

Dispozitivul

Articolul 1 alineatul (2) din Decizia cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a pedepselor alternative coroborat cu articolul 4 alineatul (1) litera (d) din aceasta trebuie interpretat în sensul că recunoașterea unei hotărâri judecătorești prin care s-a pronunțat o pedeapsă privativă de libertate, a cărei executare este suspendată numai cu condiția de a se respecta o obligație legală de a nu săvârși o nouă infracțiune într-o perioadă de încercare, intră în domeniul de aplicare al acestei decizii cadru, cu condiția ca această obligație legală să reiasă din această hotărâre judecătorească sau dintr-o decizie de probațiune pronunțată în temeiul hotărârii judecătorești menționate, aspect a cărui verificare intră în sarcina instanței de trimitere.

⁽¹⁾ JO C 93, 11.3.2019.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 26 martie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Landgericht Saarbrücken – Germania) – JC/Kreissparkasse Saarlouis

(Cauza C-66/19) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Directiva 2008/48/CE – Contracte de credit pentru consumatori – Dreptul de retragere – Termen pentru exercitarea acestui drept – Cerințe privind informațiile care trebuie menționate în contractele de credit – Clauză de informare care se limitează să facă trimitere în cascadă la dispoziții naționale)

(2020/C 215/20)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Saarbrücken

Părțile din procedura principală

Reclamant: JC

Pârâtă: Kreissparkasse Saarlouis

Dispozitivul

- 1) Articolul 10 alineatul (2) litera (p) din Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului trebuie interpretat în sensul că, printre informațiile care trebuie menționate în mod clar și concis într-un contract de credit, în temeiul acestei dispoziții, se numără modalitățile de calcul al termenului de retragere prevăzute la articolul 14 alineatul (1) al doilea paragraf din această directivă.
- 2) Articolul 10 alineatul (2) litera (p) din Directiva 2008/48 trebuie interpretat în sensul că se opune ca un contract de credit să facă trimitere, în ceea ce privește informațiile prevăzute la articolul 10 din această directivă, la o dispoziție națională care trimite ea însăși la alte dispoziții ale dreptului statului membru în cauză.

(¹) JO C 139, 15.4.2019.

Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 11 martie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Corte suprema di cassazione – Italia) – San Domenico Vetraria SpA/Agenzia delle Entrate

(Cauza C-94/19) (¹)

(„Trimitere preliminară – Fiscalitate – Taxă pe valoarea adăugată (TVA) – A șasea directivă 77/388/CEE – Articolele 2 și 6 – Domeniu de aplicare – Operațiuni impozabile – Prestare de servicii efectuată cu titlu oneros – Detașare de personal de către o societate mamă la filiala sa – Rambursare de către filială limitată la costurile suportate”)

(2020/C 215/21)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte suprema di cassazione

Părțile din procedura principală

Reclamantă: San Domenico Vetraria SpA

Pârâtă: Agenzia delle Entrate

Cu participarea: Ministero dell'Economia e delle Finanze

Dispozitivul

Articolul 2 punctul 1 din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale în temeiul căreia nu se consideră relevante în scopuri de taxă pe valoarea adăugată împrumuturile sau detașările de personal efectuate de o societate mamă către filiala sa, în schimbul cărora filiala plătește doar rambursarea costurilor aferente, în măsura în care sumele plătite de filială în favoarea societății mamă, pe de o parte, și aceste împrumuturi sau detașări, pe de altă parte, se condiționează reciproc.

(¹) JO C 182, 27.5.2019.